

Pinksteren

Het woord 'Pinksteren' is afgeleid van Pentacoste, dat vijftigste dag betekent – vijftig dagen na Pasen.

In de loop der eeuwen zijn elementen van het voorchristelijke Pinksteren en het Christelijke feest samengevoegd. In oude gebruiken komen verschillende beelden steeds weer boven. Zowel de heidense natuurfeesten (zoals de pinksterbruid en –bruidegom en de meiboom) als de Christelijke symbolen (zoals de witte duif).

De bruid en bruidegom staan als beeld van de aarde die zich als bruid tooit, opdat het leven zich voortzet, symbool voor nieuwe groei- en bloeikracht in de natuur. In vroegere tijden werd er een jonge maagd als pinksterblom gekozen. Zij was de pinksterbruid. Zij zat onder de pinksterkroon, een groen versierde boog, en zij strooide bloemetjes uit een korfje. Op deze manier dankten ze de goden, voor de hemelse krachten, en de godinnen, voor de aardse krachten, die de natuur weer tot leven bracht.

De meiboom, (het symbool voor de boom, de plaats van ontmoeting) wordt door de mens zélf opgericht tussen hemel en aarde, getooid met linten als takken. Dit is een mooi beeld voor de opgerichte houding van de mens, met de linten als verbinding tussen hemel en aarde. De linten worden verweven in de Pinksterdansen.

Het Pinksterfeest is het feest van vrijheid; de vrijheid om de in zichzelf gevonden geest te vullen met inhoud, die niet behoort tot de materiële wereld. Het feest vormde een uiting van vreugde over de groeiende scheppingskracht, de 'bruiloft' in de natuur. Oud en jong danste met elkaar om de meiboom.

Op het Christelijke pinksterfeest wordt de neerdaling van de Heilige Geest op de apostelen herdacht. We vieren het vijftig dagen na Pasen en tien dagen na Hemelvaart. Het Bijbelse verhaal is als volgt: de apostelen waren bijeen toen het plotseling geweldig begon te waaien. Voor hun ogen daalde op elk van hen een vlam neer uit de hemel. Vanaf dat ogenblik konden ze in alle talen van de wereld spreken zodat ze de Christelijke boodschap overal konden gaan verkondigen. Pinksteren is daarom het feest van elkaar verstaan en van het verbond tussen de hemel en de aarde (gesymboliseerd door het pinksterbruidspaar en door de witte duiven).

In de winter hebben de geestelijke krachten zich teruggetrokken in de aarde. De natuur is niet dood, maar slaapt. Vanuit hoop ontstaat het geestelijke licht, juist als het fysiek donker is. Met Pasen komt het ontwaken, er ontwaakt een geestelijk leven in ons. Omdat het paasfeest bepaald wordt door zonne- en maanstand, moeten we wel omhoog kijken, en daarmee richten we ons naar de geestelijke wereld. We moeten opkijken om te ontwaken. En zoals een bloem boven de aardkorst uitkomt, zo moeten wij ons beseffen dat er een geestelijke wereld bestaat en dat deze uitstijgt boven ons fysiek lichaam. In de kiem zit ons wezen, die in de bloem zichtbaar wordt. De bloem is de pinksterbruid, die pinksterbloemen strooit en daarmee het mooiste geeft wat zij heeft.

Het 'vieren' van Pinksteren vraagt veel meer van de mens, dan het vieren van Kerstmis en Pasen: geen volle, versierde etalages, geen commercie, geen folders in de brievenbus, geen overal zichtbare symbolen. Pinksteren zullen wij zélf moeten invullen! Er wordt dus een beroep gedaan op de scheppende geest van de mens: de bloemen, die tijdens het Pinksterfeest gedragen worden, zijn dan ook door de mens zélf gemaakt, van papier. Pas op het feest van Sint Jan dragen we de bloemen uit de natuur, ten teken dat de zomer er is.